

назован с двойно име: “два страшни урагана, жив огън духове - добро и зло стенеха в отчаяна борба и равномошни бяха врагове... А бог невластен беше над тяхната съдба.” Конфликтът между двете амбивалентни сили, творящи света, поетът разрешава с откритието на деструктивната енергия на антидемиурга - смъртта, сковала във “велико мълчание” цялата вселена, превърнала се в “душа на вековете”, “сврѣхмисъл вековечна”, “велика майка” на всемира.

Нихилистичното осъзнаване на карийната степен на деструкцията мотивира пълното освобождаване на рушителните сили в лирическия човек на Яворов, аргументира приемането на диаволичната роля на сатаната, дефинирана като доминираща в символната му митопоетика. Фигурата на диаволиста-сатана става репрезентант на отрицателните сили, които са легитимирани от поета-декадент като позитивни. С помощта на диаволичната маска на демона и вампира се стилизира жеста, в който екзистира антиповедението (“Духът на възжелението”, “Демон”) в иреален, сюрреалистичен план. Диаволистът на Яворов се дефинира като отрицание на отрицанието - да си Другото на Другото, огледало в огледалото под диктата на натрупаната деструктивна енергия на индивида, активирана от заобикалящия враждебен свят на призраци, чудовища, демони, вампири. (“Угасна слънце”, “Ще дойдеш ти”). Отражена в подсъзнанието, тя отключва имагинерното у лирическия субект и той изживява в духовен план многозначността на Аза си амбивалентно - като акт на самопознанието.

Освободеният от социални норми дух открива нова форма на индивидуалността в изживяването на своята модерна свръхчувствителност чрез цялостно емоционално осъществяване и чрез емоционален трансфер във фантазното. С помощта на маскова полифония той дискретно скрива същността си и разиграва имагинерно вариациите на Егото и инстинкта за саморазруха, с които прикрива космическата му самота, страдание, безпомощността и безсилието.

Ирационалният хаос и крайното отчуждение са имената на трансценденталното стремление на Яворовия демоничен човек в нарцисстичната му самота и изолация, асоциирани твърде често като стена, пустиня, затворено пространство. Лирическият